YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto) 19 päivänä syyskuuta 2001 *

Asiassa T-332/99,

Paul Jestädt, kotipaikka Großenlüder (Saksa), edustajanaan asianajaja R. J. Seimetz, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään A.-M. Colaert, prosessiosoite Luxemburgissa,

ja

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään M. Niejahr, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajina,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa kantaja vaatii EY 235 artiklan ja EY 288 artiklan toisen kohdan nojalla korvausta vahingosta, jota hänelle on aiheutunut siitä, että häntä on estetty pitämästä kaupan maitoa asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 (EYVL L 90, s. 13), sellaisena kuin se on täydennettynä asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä 16 päivänä toukokuuta 1984 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1371/84 (EYVL L 132, s. 11), soveltamisen vuoksi,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Mengozzi sekä tuomarit V. Tiili ja R. M. Moura Ramos,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Neuvosto antoi vuonna 1977 yhteisön maidontuotannon vähentämiseksi maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä luopumista ja lypsykarjan tuotannon muuttamista koskevasta palkkiojärjestelmästä 17 päivänä toukokuuta 1977

asetuksen (ETY) N:o 1078/77 (EYVL L 131, s. 1). Asetuksessa tarjottiin palkkio tuottajille sitä vastaan, että he antoivat sitoumuksen maidon kaupan pitämisestä luopumisesta tai lypsykarjatuotannon muuttamisesta lihakarjatuotannoksi viiden vuoden ajaksi.

2 Neuvosto antoi edelleen jatkuneen ylituotannon vähentämiseksi vuonna 1984 maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 804/68 (EYVL L 148, s. 13) muuttamisesta 31 päivänä maaliskuuta 1984 asetuksen (ETY) N:o 856/84 (EYVL L 90, s. 10). Edellä mainitulla asetuksella annetussa uudessa 5 c artiklassa otettiin käyttöön "lisämaksu", joka peritään tuottajilta maidosta, jonka määrät ylittävät "viitemäärän".

3 Asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 857/84 (EYVL L 90, s. 13) vahvistettiin jokaiselle tuottajalle viitemäärä jäsenvaltioiden vuosista 1981—1983 valitseman viitevuoden kuluessa toimitetun tuotannon perusteella. Saksan liittotasavalta valitsi vuoden 1983 viitevuodeksi.

4 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa 120/86, Mulder, 28.4.1988 antamassaan tuomiossa (Kok. 1988, s. 2321) ja asiassa 170/86, Von Deetzen, 28.4.1988 antamassaan tuomiossa (Kok. 1988, s. 2355) asetuksen N:o 857/84, sellaisena kuin se on täydennettynä asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä 16 päivänä toukokuuta 1984 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1371/84 (EYVL L 132, s. 11), luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisen vuoksi pätemättömäksi.

5 Neuvosto antoi näiden tuomioiden täytäntöönpanemiseksi asetuksen (ETY) N:o 857/84 muuttamisesta 20 päivänä maaliskuuta 1989 asetuksen (ETY)

N:o 764/89 (EYVL L 84, s. 2). Tämän asetuksen muutoksen nojalla annettiin niin sanottu "erityinen" viitemäärä (ns. kiintiö) sellaisille tuottajille, jotka olivat antaneet sitoumuksen maidon kaupan pitämisestä luopumisesta tai tuotannon muuttamisesta. Näitä tuottajia kutsutaan SLOM I -tuottajiksi.

6 Erityisen viitemäärän saamiseksi vaadittiin useiden edellytysten täyttymistä. Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa C-189/89, Spagl (Kok. 1990, s. I-4539) ja asiassa C-217/89, Pastätter (Kok. 1990, s. I-4585) 11.12.1990 antamissaan tuomioissa tietyt näistä edellytyksistä pätemättömiksi.

7 Neuvosto antoi näiden tuomioiden jälkeen asetuksen N:o 857/84 muuttamisesta 13.6.1991 asetuksen N:o 1639/91 (EYVL L 150, s. 35), jossa kysymyksessä oleville tuottajille myönnettiin erityinen viitemäärä. Näitä tuottajia kutsutaan SLOM II -tuottajiksi.

8 Asetuksen N:o 857/84 3 a artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetään lisäksi niin sanotusta päällekkäisyyden kieltävästä säännöstä. Säännöksen mukaan kaupan pitämisestä luopumispalkkion luovutuksen saajat voivat saada hyväkseen erityisen viitemäärän vain, jos he eivät olleet aiemmin saaneet viitemäärää sellaisen toisen maa-alueen osalta, jota ei koskenut kaupan pitämisestä luopumista tai tuotannon muuttamista koskeva sitoumus, asetuksen N:o 857/94 2 artiklan mukaisesti. Tuottajia, jotka eivät ole saaneet viitemäärää, koska tällainen on jo myönnetty heille toisen maa-alueen osalta, kutsutaan SLOM III -tuottajiksi.

9 Asetuksen N:o 857/84 3 a artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettu päällekkäisyyden kieltävä sääntö todettiin niin ikään pätemättömäksi yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-264/90, Wehrs, 3.12.1992 antamalla tuomiolla (Kok. 1992, s. I-6285), koska sääntö loukkasi luottamuksensuojan periaatetta.

10 Tämän tuomion täytäntöönpanemiseksi neuvosto antoi tietyille maidon ja maitotuotteiden tuottajille myönnettävästä erityisviitemäärästä 19 päivänä heinäkuuta 1993 asetuksen (ETY) N:o 2055/93 (EYVL L 187, s. 8). Tässä asetuksessa säädetään erityisestä viitemäärästä, joka annetaan sellaisille tuottajille, jotka ovat kaupan pitämisestä luopumispalkkion luovutuksensaajia ja jotka oli suljettu pois asetuksen N:o 857/84 3 a artiklan soveltamisalasta sen vuoksi, että he olivat saaneet viitemäärän muuta tilaa varten tämän asetuksen 2 tai 6 artiklan perusteella.

11 Tällä välin asetuksen N:o 857/84 pätemättömäksi toteamiseen asiassa Mulder I annetussa tuomiossa johtaneen kanteen nostaneista tuottajista yksi oli nostanut yhdessä muiden tuottajien kanssa neuvostoa ja komissiota vastaan vahingonkorvauskanteen, jossa kantajat vaativat niiden vahinkojen korvaamista, jotka heille olivat aiheutuneet siksi, ettei heille ollut myönnetty tämän asetuksen soveltamisen perusteella viitemäärää.

12 Yhteisöjen tuomioistuin totesi yhdistetyissä asioissa C-104/89 ja C-37/90, Mulder ym. vastaan neuvosto ja komissio, 19.5.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-3061, Kok. Ep. XII, s. I-99), että yhteisö on vastuussa näistä vahingoista, ja kehotti asianosaisia sopimaan korvausten suuruudesta, jollei yhteisöjen tuomioistuimen myöhemmästä päätöksestä muuta johdu.

13 Koska neuvosto joutui vastatusten lukuisten asiaan osallisten tuottajien kanssa ja sillä oli vaikeuksia neuvotella yksilöllisiä sopimuksia, se antoi tämän tuomion jälkeen tietyille maidon ja maitotuotteiden tuottajille, jotka eivät ole voineet tilapäisesti harjoittaa toimintaansa, tarjottavasta hyvityksestä 22 päivänä heinäkuuta 1993 asetuksen (ETY) N:o 2187/93 (EYVL L 196, s. 6).

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi yhdistetyissä asioissa T-195/94 ja T-202/94, Quiller ja Heusmann vastaan neuvosto ja komissio, 9.12.1997 antamassaan tuomiossa (Kok. 1997, s. II-2247), että yhteisö on vastuussa SLOM III -tuottajille edellä mainitussa asiassa Wehrs pätemättömäksi todetun päällekkäisyyden kieltävän säännön soveltamisesta aiheutuneista vahingoista.

15 Neuvosto antoi edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Quiller ja Heusmann annetun tuomion jälkeen tietyille ammattinsa harjoittamisesta tilapäisesti estyneille maidon tai maitotuotteiden tuottajille esitettävästä korvaustarjouksesta 22 päivänä lokakuuta 1998 asetuksen (EY) N:o 2330/98 (EYVL L 291, s. 4).

Asian perustana olevat tosiseikat

16 Kantaja on maidontuottaja Saksassa. Hän oli ottanut omien viljelymaidensa lisäksi 18.9.1979 vuokralle maa-alueen, joka kuului Motzin omistamaan Großenlüderissä (Saksa) sijaitsevaan maatilaan.

17 Motz oli allekirjoittanut sitoumuksen kaupan pitämisestä luopumisesta, joka loppui 30.6.1985. Tämän sitoumuksen mukaisesti myös kantaja luopui tuottamasta rehua maidontuotantoa varten sillä maa-alueella, jonka hän oli vuokrannut Motzilta.

18 Kantajalle myönnettiin viitemäärä hänelle kuuluvien maa-alueiden osalta asetuksen N:o 857/84 voimaantulon jälkeen. Kantaja ei sitä vastoin saanut viitemäärää Motzilta vuokraamansa maa-alueen osalta, jota koskeva sitoumus kaupan pitämisestä luopumisesta oli loppunut vuonna 1985, koska hän ei ollut tuottanut maitoa tällä maa-alueella vuonna 1983.

19 Asetuksen N:o 764/89 voimaantulon jälkeen toimivaltaiset Saksan viranomaiset kieltäytyivät uudestaan 3.10.1989 tekemällään päätöksellä myöntämästä kantajalle viitemäärää tälle samalle maa-alueelle vedoten asetuksen N:o 857/84 3 a artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettuun päällekkäisyyden kieltävään sääntöön.

20 Asetuksen N:o 2055/93 voimaantulon ja Verwaltungsgericht Kasselin 18.6.1997 antaman tuomion jälkeen toimivaltaiset Saksan viranomaiset myönsivät kantajalle 20.8.1997 tekemällään päätöksellä viitemäärän vuokrattujen maa-alueiden osalta.

21 Kantaja lähetti komissiolle 8.10.1997 kirjeen, jossa hän vaati korvausta vahingosta, joka hänelle oli aiheutunut ajanjaksona, joka alkoi 1.7.1985, eli kyseisiä maa-alueita koskevan kaupan pitämisestä luopumisesta tehdyn sitoumuksen päättymisen jälkeisenä päivänä, ja loppui 1.8.1993, jolloin asetus N:o 2055/93 tuli voimaan.

22 Komissio vastasi 3.11.1997 päivätyllä kirjeellään seuraavaa:

"Sen kysymyksen osalta, voisivatko ne maidontuottajat, jotka ovat saaneet asetuksen N:o 2055/93 perusteella viitemäärän, saada vahingonkorvausta, komissio katsoo, ettei se ole vastuussa viitemäärän myöntämiseen mahdollisesti liittyvistä tappioista.

Niin kauan kuin yhteisöjen tuomioistuin ei ole lausunut toisin tyyppitapauksissa Heusmann — — ja Quiller — — komissio ei voi ehdottaa vahingonkorvausta maidontuottajille, joita asia koskee."

23 Kantaja uudisti vahingonkorvausvaatimuksensa päiväämättömällä, komissiolle 9.2.1998 saapuneella kirjeellä, jossa hän vetosi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tällä välin edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Quiller ja Heusmann vastaan neuvosto ja komissio antamaan tuomioon.

24 Komissio vastasi 3.3.1998 päivätyllä kirjeellä, että se oli tutkimassa menettelytapoja, joiden mukaisesti vahingonkorvaus maksettaisiin niille tuottajille, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa mainitussa tuomiossa. Välttääkseen kanteen nostamisen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa komissio sitoutui luopumaan kantajaan nähden vetoamasta EY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklassa tarkoitettuun vanhentumiseen, mikäli kantajan oikeus saada vahingonkorvausta ei ollut vielä vanhentunut kirjeen saamishetkellä. Kirjeessä todettiin myös, että tämä sitoumus oli voimassa päivämäärään, joka ilmoitettaisiin kantajalle edellä mainittujen menettelytapojen mukaisesti.

25 Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (liittovaltion maatalous- ja elintarvikevirasto, jäljempänä BLE) teki kantajalle 11.5.1999 päivätyllä kirjeellä neuvoston ja komission nimissä ja lukuun hyvitystarjouksen asetuksen N:o 2330/98 soveltamiseksi. Tämä tarjous kattoi vahingon, joka oli aiheutunut kantajalle 9.2.—1.8.1993. BLE muistutti kirjeessä nimenomaisesti siitä kolmen kuukauden määräajasta, jossa hyvitystarjous on hyväksyttävä kirjeen vastaanottamispäivästä laskettuna.

26 Kantaja vaati 9.7.1999 päivätyllä kirjeellään BLE:tä tarkistamaan 11.5.1999 päivättyä tarjoustaan, koska hän ei ollut samaa mieltä korvattavasta ajanjaksosta.

27 BLE vastasi 27.7.1999 päivätyllä kirjeellään, että se kieltäytyi muuttamasta tarjoustaan. Se muistutti hyvitystarjouksen hyväksymisen määräajasta ja kehotti kantajaa kääntymään suoraan komission puoleen.

28 Kantaja uudisti hyvitystarjouksen tarkistusvaatimuksen komissiolle 11.8.1999 osoitetulla kirjeellä.

29 Komissio hylkäsi vaatimuksen 22.9.1999 päivätyllä kirjeellään, koska kantaja ei ollut hyväksynyt tarjousta säädetyssä määräajassa ja hänen mahdollinen oikeutensa vahingonkorvaukseen oli siten vanhentunut kokonaan.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

30 Kantaja on nostanut 24.11.1999 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään kannekirjelmällä tämän kanteen.

31 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— velvoittaa vastaajat maksamaan 67 522,36 Saksan markan korvauksen 1.7.1985 alkaen laskettavine korkoineen

— velvoittaa vastaajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

32 Neuvosto ja komissio vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta

— toissijaisesti hylkää kanteen perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklan mukaan jos kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi jatkamatta asian käsittelyä ratkaista asian perustellulla määräyksellä.

34 Tässä tapauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että se on saanut riittävästi selvitystä asian asiakirja-aineistosta voidakseen ratkaista tutkittavaksi ottamisen jatkamatta asian käsittelyä.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

35 Kantaja väittää, että hänellä on oikeus saada korvausta niistä vahingoista, jotka hänelle on aiheutunut SLOM III -tuottajana, ajanjaksona, joka alkoi 1.7.1985, eli kaupan pitämisestä luopumisesta Motzilta vuokratun maa-alueen osalta tehdyn sitoumuksen päättymisen jälkeisenä päivänä, ja loppui 1.8.1993, jolloin asetus N:o 2055/93 tuli voimaan.

36 Kantaja väittää, että hänen vaatimuksensa vanhentumisaika alkoi kulua vasta 20.8.1997, jolloin hän sai toimivaltaisilta kansallisilta viranomaisilta viitemäärän. Vanhentumisaika ei voinut alkaa kulua ennen tätä päivää, koska komissio kieltäytyi asetusta N:o 2330/98 soveltamalla tekemästä hyvitystarjousta tuottajille, jotka eivät olleet saaneet viitemäärää vahingonkorvaushakemuksen esittämispäivään mennessä. Siten vanhentumisaika saattoi alkaa vasta siitä päivästä, jolloin komissio tunnusti, että oikeus vahingonkorvaukseen on olemassa.

37 Lisäksi kantaja ei olisi voinut ennen tätä päivää jättää komissiolle vahingonkorvaushakemusta, koska hänen oikeuttaan kiintiöön ei ollut vielä vahvistettu eikä hakemuksen jättäminen olisi siten tuottanut mitään tulosta. Kantaja viittaa tältä osin Bundesverwaltungsgerichtin 9.12.1998 antamaan tuomioon, jonka

mukaan sellaisen hakemuksen myöhässä jättäminen, jota ei ole jätetty sen vuoksi, ettei sillä ole ollut mahdollisuuksia tulla hyväksytyksi, ei ole laitonta jos menestymismahdollisuudet ovat muuttuneet.

38 Kantaja kiistää vastaajien väitteen, jonka mukaan komission 3.11.1997 päivättyyn kirjeeseen olisi sisältynyt hänen 8.10.1997 päivätyssä kirjeessään jättämän vahingonkorvaushakemuksen nimenomainen hylkääminen siten, että hänen olisi pitänyt nostaa kumoamiskanne säädetyssä määräajassa vanhentumisajan katkaisemiseksi. Hänen mukaansa komission olisi pitänyt esittää yksityiskohtaiset perustelut ja tarvittaessa mainita mahdolliset muutoksenhakukeinot, mikäli sen tarkoituksena oli hakemuksen hylkääminen. Komission vastauksen lyhyyden ja muotoilun perusteella esillä olevassa asiassa oli kohtuullista olettaa, että se katsoi kantajan kuuluvan vahingonkorvauksen edunsaajien piiriin, mikäli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoisi kanteen perustelluksi edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Quiller ja Heusmann vastaan neuvosto ja komissio annettavassa tuomiossa.

39 Vastaajat väittävät, että kantajan hakemus on vanhentunut.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

40 EY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklassa tarkoitettu vanhentumisaika voi alkaa kulua vasta, kun kaikki vahingonkorvausvelvollisuuden perusteena olevat edellytykset ovat täyttyneet, eli silloin kun kysymyksessä on lainsäädäntötoimesta aiheutuva vastuu, vanhentumisaika ei voi alkaa, ennen kuin tästä toimesta aiheutuvat vahinkoseuraukset ovat syntyneet. Nämä edellytykset ovat, että yhteisön toimielin on toiminut lainvastaisesti, että väitetty vahinko on tosiasiassa syntynyt ja että tämän toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (asia T-20/94, Hartmann v. neuvosto ja komissio, tuomio 16.4.1997, Kok. 1997, s. II-595, 107 kohta).

41 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, kun vahinko johtuu mahdottomuudesta käyttää hyväksi viitemäärää, vanhentumisaika alkaa siitä päivästä, jona tuottaja ei maidon kaupan pitämisestä luopumisesta antamiensa sitoumusten voimassaolon päättymisen jälkeen voinut aloittaa uudelleen maidon toimittamista siksi, että hänelle oli kieltäydytty myöntämästä viitemäärää. Siten yhteisön vahingonkorvausvelvollisuuden perusteena olevat edellytykset ovat täyttyneet tuona päivänä (asia T-554/93, Saint ja Murray v. neuvosto ja komissio, tuomio 16.4.1997, Kok. 1997, s. II-563, 87 kohta ja edellä mainittu asia Hartmann v. neuvosto ja komissio, tuomion 130 kohta).

42 Tämän johdosta vanhentumisaika on esillä olevassa asiassa alkanut kulua 1.7.1985, eli kaupan pitämisestä luopumisesta Motzilta vuokratun maa-alueen osalta tehdyn sitoumuksen päättymisen jälkeisenä päivänä.

43 Tältä osin kantaja ei voi väittää, että vanhentumisaika ei voinut alkaa kulua ennen kuin hänelle myönnettiin kiintiö, jonka myöntämisen edellytyksenä komissio piti sitä, että oikeus korvaukseen oli tunnustettu asetuksen N:o 2330/98 puitteissa. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo todennut asetuksen N:o 2187/93 osalta, perustaessaan SLOM I ja II -tuottajien kiinteän hyvitysjärjestelmän, jonka mukaisesti asetus N:o 2330/98 hyväksyttiin, neuvosto on tosiasiassa antanut korvaukseen oikeutetuille tuottajille ylimääräisen keinon korvauksen saamiseksi, koska heillä oli jo mahdollisuus EY 235 artiklan ja EY 288 artiklan toisen kohdan mukaisen vahingonkorvauskanteen nostamiseen (em. asia Saint ja Murray v. neuvosto ja komissio, tuomion 40 kohta).

44 Sen ajanjakson määrittelemiseksi, jolloin vahinko on aiheutunut, on syytä todeta, että vahinko ei aiheutunut välittömästi. Vahinko on ilmaantunut sen ajan kuluessa, jona kantaja ei ole voinut saada viitemäärää, eli kuten kantaja on itse todennut, 1.8.1993 eli asetuksen N:o 2055/93 voimaantuloon saakka. Kysymys

on jatkuvasti aiheutuneesta vahingosta, joka toistuu päivittäin (ks. em. asia Hartmann v. neuvosto ja komissio, tuomion 132 kohta). Oikeus vahingonkorvaukseen koskee siten päivittäin alkaneita peräkkäisiä ajanjaksoja, jolloin kaupan pitäminen ei ole ollut mahdollista.

45 Tästä seuraa, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklan mukaan yli viisi vuotta ennen vanhentumisen keskeyttävää tointa syntyneet vahingot ovat vanhentuneita, ilman että vanhentuminen vaikuttaa myöhemmin syntyneisiin oikeuksiin (em. asia Hartmann v. neuvosto ja komissio, tuomion 132 kohta).

46 Edellä esitetystä seuraa, että sen määrittelemiseksi, miltä osin vahingonkorvauskanne on vanhentunut, on määriteltävä päivä, jona vanhentumisaika on keskeytetty.

47 EY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklan mukaan vanhentumisaika keskeytyy ainoastaan, jos asia pannaan vireille yhteisöjen tuomioistuimissa tai asiassa esitetään sitä ennen vaatimus toimivaltaiselle yhteisön toimielimelle; viimeksi mainitussa tapauksessa vanhentumisaika keskeytyy ainoastaan, jos vaatimuksen jälkeen nostetaan kanne tilanteen mukaan EY 230 tai EY 232 artiklassa säädetyssä määräajassa (asia 11/72, Giordano v. komissio, tuomio 5.4.1973, Kok. 1973, s. 417, 6 kohta ja asia T-222/97, Steffens v. neuvosto ja komissio, tuomio 25.11.1998, Kok. 1998, s. II-4175, 35 ja 42 kohta).

48 Kantaja ei voi vedota vanhentumisajan keskeyttämiseksi komissiolle 8.10.1997 osoittamaansa kirjeeseen, johon komissio vastasi 3.11.1997, koska hän ei nostanut kannetta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa komission vastauksen jälkeen.

49 Kantaja ei voi tältä osin vedota komission vastauksen epämääräisyyteen. Kuten vastauksen lainauksesta edellä 22 kohdassa käy ilmi, siinä on käytetty ilmaisuja, jotka selkeästi ilmaisevat kantajan vaatimuksen hylkäämisen, vaikkakin komissio implisiittisesti osoitti, että se muuttaa kantaansa, jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa yhteisön vastuulliseksi SLOM III -tuottajille aiheutuneista vahingoista edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Quiller ja Heusmann vastaan neuvosto ja komissio annettavassa tuomiossa. Lisäksi kantaja itse myönsi hylkäämisen komission 9.2.1998 vastaanottamassa päiväämättömässä kirjeessä, koska siinä luki seuraavaa:

"Kerrotte kirjeessänne [3.11.1997], ettette voi hyväksyä esittämääni vahingonkorvaushakemusta — — ."

50 Kantaja ei voi myöskään vedota siihen, että komissio ei ilmoittanut muutoksenhakukeinoja, perustellakseen sen, ettei hän nostanut vahingonkorvauskannetta kahden kuukauden kuluessa 3.11.1997 päivättyyn kirjeeseen sisältyneen hylkäämisen jälkeen, sillä oikeuskäytännössä on vakiintuneesti katsottu, että "koska yhteisön oikeudessa ei ole nimenomaista säännöstä, yhteisöjen hallinto- tai oikeusviranomaisilla ei — — voida katsoa olevan yleistä velvollisuutta ilmoittaa yksityisille oikeussubjekteille niiden käytettävissä olevista muutoksenhakukeinoista eikä niiden käyttöedellytyksistä" (asia C-153/98 P, Guérin automobiles v. komissio, määräys 5.3.1999, Kok. 1999, s. I-1441, 15 kohta).

51 Lopuksi, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo lausunut asetuksen N:o 2187/93 soveltamisen osalta, komission 3.3.1998 kirjeeseen sisältyneeseen vanhentumisaikaan vetoamisesta luopuminen oli yksipuolinen toimi, jonka päämääränä oli rajoittaa nostettujen kanteiden määrää rohkaisemalla tuottajia

odottamaan asetuksella N:o 2330/98 käyttöön otettavaa kiinteää hyvitysjärjestelmää (em. asia Steffens v. neuvosto ja komissio, tuomion 38 kohta).

52 Asetuksessa N:o 2330/98 säädettiin tältä osin, että asianomaiset tuottajat voivat pyytää, että heille osoitetaan hyvitystarjous, jonka hyväksymisaika oli kolme kuukautta. Edellä mainittu luopuminen menetti tavoitteensa vuoksi vaikutuksensa hyvitystarjouksen hyväksymisajan jälkeen. Esillä olevassa asiassa tämä määräaika meni umpeen 11.8.1999 ilman, että kantaja olisi hyväksynyt tarjousta.

53 Voidakseen tässä tapauksessa hyötyä mainittuun kirjeeseen sisältyneestä vanhentumisaikaan vetoamisesta luopumisesta ja sen seurauksena saada vanhentumisaika keskeytetyksi EY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklan mukaisesti, kantajan olisi pitänyt nostaa esillä oleva kanne viimeistään kahden kuukauden kuluessa tarjouksen hyväksymismääräajan mentyä umpeen, eli 17.10.1999, mukaan lukien pitkistä etäisyyksistä johtuva määräajan pidennys.

54 Koska kantaja ei tehnyt näin, vasta kanteen nostaminen 24.11.1999 keskeytti vanhentumisajan. Koska kantajan kärsimä vahinko loppui 1.8.1993, jolloin asetus N:o 2055/93 tuli voimaan, kanne on nostettu myöhässä, sillä oikeus vahingonkorvaukseen oli jo vanhentunut.

55 Tästä seuraa, että kanne on jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

Oikeudenkäyntikulut

56 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska vastaajat ovat sitä vaatineet.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanne jätetään tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 19 päivänä syyskuuta 2001.

H. Jung — kirjaaja

P. Mengozzi — neljännen jaoston puheenjohtaja